

Výlet v Malej Fatre

Po rýchlom a úspešnom vybavení dovolenky na poslednú chvíľu sme sa vybrali na cestu za dobrodružstvom a krásami prírody v Malej Fatre. Smerujeme do dedinky Varín a cestu nám spríjemňujú naši dvaja inštruktori Peťo a Rišo svojím skvelým humorom. Pohľad z okna na sychravé počasie a hmlu v nás vyvoláva obavy z toho ako budú asi vyzerat' naše potulky horami. Po troch hodinách sme v cieľi, vystupujeme z auta a z únavy nás preberá chladný vzduch. Po teplej polievke a ubytovaní berieme do rúk mapu a plánujeme túru nasledujúceho dňa. Na krátkej bojovej porade sme sa rozhodli, že vystúpime na Suchý.

Skoré ranné vstávanie je rýchle a plné elánu na nadchádzajúcu túru. Vybavené všetkým potrebným a dobrou náladou sa vydávame na cestu. Našou prvou zastávkou je Starý hrad. Obdivujeme jeho zachovalé časti a vymýšľame historiky o kráľovskom dvore, ktorými by sme sa aspoň na chvíľu preniesli do dávnych dôb chladných hradov a princezien. Výhľad z hradu nám zastiera hustá hmla a my dúfame, že nebude naším spoločníkom počas celej túry. Po krátkej obhliadke pokračujeme v ceste, ktorá začína byť strmá a vďaka tomu je nám napriek zime o chvíľu poriadne horúco. Cestu si spríjemňujeme vtípkovaním a babskými rečami. Po nejakom čase sa dostávame k Chate pod Suchým, kde sa na chvíľu zložíme, aby si sme doplnili energiu. Odkiaľsi vybehlo malé nezbedné mača, čierne ako uhlík a usadilo sa na teplom slnku. Zvedavé príbehne a skúša rôzne finty ako sa dostať k naším maškrtám. V tomto boji sa ja olejem čajom a Ike spadne chlieb do piesku. To malé nás dostalo. Pomaly sa s malou potvorou lúčime a svoje kroky smerujeme do poriadne strmého kopca. To sme ešte nevedeli, že za týmto kopcom nás čakajú skaly a budeme môcť vyskúšať naše horolezecké schopnosti, čomu sa Ika veľmi teší a mne, naopak, do smiechu veľmi nie je. Onedlho sme v cieľi na Suchom a opäť sa kocháme krásnym výhľadom a vychutnávame si na malú chvíľu pokoj, ktorý nám príroda poskytuje. Počasie je letné a to, že je november, až na nepatrné kôpky snehu skrytého v kosodrevine, nepripomína nič. S mapou v ruke a slnkom v tvári nám skrsla myšlienka pokračovať ďalej v ceste a vystúpiť na Malý Kriváň, ktorý sa týči v diaľke. Príjemné počasie nás v našom rozhodnutí podporí a tak sa svižným krokom pustíme na nečakanú výpravu. Po hodinke a pol je Malý Kriváň úspešne zdolaný a náš úspech je zachytený fotkou. Tento úspech je ale polovičný a nás čaká cesta späť. Pri pohľade na hodinky a polohu slnka na oblohe si šviháme do kroku, lebo tma sa nezadržateľne blíži. Volíme skratku po žltom chodníku a moja mylná predstava, že náročnosť turistických chodníkov je označená farebne ma upokojuje, lebo veď žltá je v mojom ponímaní ľahšia a menej náročná trasa. Cestou som však pripustila, že sa pravdepodobne naozaj mýlim a Rišo mi to po túre len potvrdil. Tma nás ale dobíha a postupne nás zaháľuje do svojho čierneho závoja. Ešteže máme čelovky, ktoré zapíname a ako svätovánske mušky upaľujeme rýchlo lesom. Adrenalín stúpa, lebo okrem toho, že naokolo je tma ako v rohu začína padať hmla a vlhne zem pod nohami. Napriek tomu všetkému sa po dvojhodinovom túlaní po čiernom lese dostávame na chodník a úspešne završujeme 10 hodinovú prechádzku. Po príchode na izbu padáme únavou do postelí a ani len netušíme ako sa na druhý deň postavíme a zvládneme ďalšiu túru.

Po náročnej sobote je v nedeľu na pláne spoznávanie Dolných dier. Rišo nás uistil, že to bude v pohode a nenáročné, to nás upokojilo. Vydávame sa do Terchovej, kde odstavíme štvorkolesového priateľa a ďalej pokračujeme svižným krokom za našim cieľom. Cestou k nám prikvitla štvornohá kamarátka. Podľa šikovnosti s akou zdoláva rebrík usudzujeme, že to tu má dobre zmapované a touto cestou nejde prvý krát. Spreádzala nás celou tiesňavou, kým sme nestretli skupinku ľudí, ktorí mali pre ňu zaujímavejšiu spoločnosť a tak nám dáva naša malá vodkyňa, Štvornohá ferrata, košom. Po krátkej pauze na Podžiari, ktorú Peťo spolu s Rišom strávili hraním sa s GPS pokračujeme v ceste. Vchádzame do lesa a strmý kopec, ktorý sa pred nami objavil nás rýchlo prebral z predstavy o ľahkej túre. O tomto strmom kopčeku sa nám nikto nezmienil a ja premýšľam kto ho sem tak asi dal. Mám

pocit, že kopec nemá konca kraja a každú chvíľku očakávam zaslúženú rovinku, no tej nikde. Asi po pol hodine sa dostaneme konečne do výškového cieľa, ktorým sú Boboty v nadmorskej výške 1085 m. Pod nami sa rozprestiera výhľad na dedinku, ktorá z tejto výšky pôsobí ako keby bola postavená z lega. Po oddychu a občerstvení sme sa vydali na cestu späť. Lesné chodníky boli ako z rozprávky. Cesty popretkávané koreňmi stromov a zasypané ihličím pripomínali cestu k perníkovej chalúpke. Priebežne sa zastavujeme a túto krásu zvečňujeme modernou technikou.

Cestou domov sedíme v tichosti, unavení a premietame si v mysliach zážitky z pomaly, ale isto sa končiaceho víkendu, ktorý bol náročný a vyčerpávajúci no stál za to a sme spokojní, že sme svoje kosti mohli potrápiť v horách. Poniektorí budeme tie hory cítiť ešte pár nasledujúcich dní :).